

Postanowienie z dnia 20 czerwca 2000 r.

I PKN 262/00

Podstawą wznowienia postępowania w związku z orzeczeniem przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z aktem wyższego rzędu jest art. 401¹ KPC w związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, a nie art. 403 § 3 KPC.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Andrzej Kijowski, Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 czerwca 2000 r. sprawy z powództwa Henryka K. i Aleksandra H. przeciwko Szpitalowi Miejskiemu [...] w B. o ustalenie prawa do nieodpłatnego nabycia świadectw rekompensacyjnych, na skutek kasacji powoda Henryka K. od postanowienia Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 7 stycznia 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Henryk K., w sprawie z powództwa jego i Aleksandra H. przeciwko Szpitalowi Miejskiemu [...] w B. o ustalenie prawa do nieodpłatnego nabycia świadectw rekompensacyjnych, wniósł kasację od postanowienia Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 7 stycznia 2000 r. [...]. Zaskarżonym postanowieniem odrzucono jego skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem tego Sądu z dnia 19 lutego 1998 r. [...], oddalającego apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego powództwo. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, iż skarga o wznowienie postępowania została odrzucona ze względu na brak podstaw prawnych wymienio-

nych w art. 401 i art. 403 KPC. W kasacji zarzucono naruszenie art. 401 pkt 2 w związku z art. 403 § 3 KPC oraz art. 379 i art. 411 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, a z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania (art. 393¹¹ KPC). Nieważność postępowania w sprawie nie zachodzi, nie wskazano w kasacji żadnej okoliczności mogącej o tym świadczyć. Stwierdzono, że powód był pozbawiony możliwości działania, ale – o ile można zorientować się z niejasnych wywodów kasacji – zarzut ten odnoszony jest do pouczenia przez Sąd drugiej instancji, dotyczącego możliwości wniesienia kasacji. Nie ma to związku z nieważnością postępowania w następstwie pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 KPC) lub też pozbawieniem strony możliwości działania (art. 401 pkt 2 KPC).

Powód dopatruje się istnienia przesłanki wznowienia postępowania w późniejszym wykryciu prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego (art. 403 § 3 KPC). Jego zdaniem wyrokiem tym jest orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 1999 r., P 6/98, dotyczące § 11 i § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia (Dz. U. Nr 51, poz. 326 ze zm.). Przepis ten w sposób oczywisty nie może być podstawą wznowienia postępowania cywilnego w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzającym niezgodność rozporządzenia z aktem wyższego rzędu. Orzeczenie Trybunału dotyczy bowiem aktu normatywnego, a nie stosunku prawnego, który istnieje między określonymi podmiotami prawa. Podstawą wznowienia postępowania cywilnego w związku z orzeczeniem Trybunału jest art. 401¹ KPC (w związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji). Według § 1 tego artykułu można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego został wydany wyrok. Przepis ten nie został powołany jako podstawa kasacyjna, Sąd Najwyższy nie może zatem rozważać kwestii jego naruszenia.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====